

Arrest

nr. 71 142 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 25 april 1976 te Uromi (Edo State). U bent van Isha (vermoedelijk bedoelde u Esan) afkomst. Nog voor u geboren werd overleed uw vader. Toen u nog heel klein was overleed ook uw moeder. U werd verder opgevoed door uw oom (C.I.) en zijn echtgenote tante (Eu.) in Lagos. Op uw vijftiende begon uw oom u seksueel te misbruiken. In 1992 moest u van uw oom een brief gaan afgeven bij een vriend van hem, (A.H.S.). (A.H.) verkrachtte u. Toen u het uw oom vertelde deelde hij u mee dat (A.H.) uw toekomstige echtgenoot was. U zei uw oom dat u niet met hem wilde trouwen omdat hij moslim was en u niet. Uw oom zei dat u met hem zou moeten trouwen. U bleef echter weigeren. Enkele maanden later ontdekte uw tante (Eu.) dat u zwanger was. U moest vertellen wie de vader was. U zei dat het kind van (A.H.) was. U werd geslagen. Na een

tijd werd u naar het dorp gebracht waar u bij (N.), de oudste zus van uw vader zou blijven tot na de bevalling. U werd door uw oom voor de keuze gesteld te trouwen met (A.H.) of met uw vader, wat wilde zeggen dat eender welke man met u zou kunnen komen slapen en dat als u dan zwanger werd en een kind kreeg, dit kind als kind van uw vader zou beschouwd worden. Uiteindelijk stemde u ermee in met (A.H.) te trouwen. U wilde niet in het dorp blijven en na de geboorte van uw oudste dochter op 26 juni 1993 keerde u terug naar Lagos. Toen (A.H.) naar u toekwam vertelde u hem dat u niet met hem wilde trouwen. Uw dochter was toen zes maanden oud. (A.H.) nam haar mee. U probeerde hulp te krijgen van de politie. Ze convoceerden uw oom en (A.H.) maar na afloop moest u zich van de politie bij uw oom verontschuldigen omdat het over een familiezaak ging. Uw oom en (A.H.) zeiden u dat als u niet met (A.H.) wilde trouwen, u uw dochter niet meer terug zou zien. In maart 2010 reisde u met uw tante (Eu.) en haar twee dochters naar België. Jullie bleven ongeveer een tweetal weken in België. Tijdens uw verblijf in België leerde u (C.) kennen. U vertelde hem van uw problemen. Hij wilde met u trouwen maar door omstandigheden keerden jullie terug naar Nigeria alvorens concreet te kunnen afspreken. Terug in Nigeria ontdekte u dat u zwanger was. U bracht uw oom op de hoogte. Hij wilde dat u (A.H.) zou ontmoeten opdat deze verantwoordelijk gesteld kon worden voor uw zwangerschap. U weigerde dit. Uw oom sloeg u en sloot u op. U brak het raam en slaagde er zo in te vluchten. Uw oom schoot op u maar raakte u niet. U ging naar (M.), de vriendin van uw tante. (M.) belde uw tante die naar u toe kwam. U legde haar alles uit en zij zei u dat het niet veilig was te blijven. Ze vroeg u het telefoonnummer van (C.). U gaf het haar. Zij belde (C.) en regelde uw reis. Op 1 mei 2010 verliet u samen met (M.) Nigeria. In België aangekomen zette (M.) u af op de plek waar afgesproken was met (C.). Hij kwam echter niet opdagen en ook per telefoon was hij niet meer te bereiken. U vroeg hulp aan een dame, (Eb.) genaamd. U kreeg onderdak bij haar tot eind augustus 2010. Op 19 oktober 2010 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan. Op 29 november 2010 werd te Brussel uw jongste dochter (C.O.K.I.) geboren.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolgd werd door uw oom omdat u weigerde te trouwen met (A.H.), de man die uw oom voor u gekozen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 14 juli 2011, hierna CGVS, pp.4-5). Verder haalde u aan dat u vreest dat uw dochter die in België geboren is, besneden zal worden bij een eventuele terugkeer naar Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat het verlaten van uw land van herkomst en – hieraan gekoppeld het beroep doen op internationale bescherming – in uw geval de enige mogelijke optie was.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat u geen aanspraak kan maken op de bescherming of de hulp van de autoriteiten van uw land van herkomst (of enige andere organisatie). U vertelde dat u naar de politie ging en dat ze uw oom en (A.H.) convoceerden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U beweerde echter dat nadat ze met hen gesproken hadden u gezegd werd dat u zich bij uw oom en (A.H.) moest excuseren omdat het een familiezaak betrof (zie gehoorverslag CGVS, pp.4 en 6). Aan het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voegde u nog toe dat zelfs als u naar de politie zou gaan, ze u zouden zeggen dat het familie zaken zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat, hoewel de situatie die u beschreef realistisch is, dit zeker geen algemeen beeld schetst. Er is nog een hele weg te gaan wat de bescherming van vrouwenrechten betreft in Nigeria maar er wordt wel degelijk vooruitgang geboekt dankzij gezamenlijke inspanningen van de Federale overheid, de politie en een aantal ngo's (WACOL, WRAPA, enz.) die onder meer opleiding geven aan de politie en slachtoffers opvangen en begeleiden. Zo biedt onder andere ook het 'Federal Ministry of Women's Affairs and Social Development' slachtoffers de mogelijkheid tot opvang en juridische bijstand. De politie krijgt specifieke training betreffende gender aangelegenheden en huiselijk geweld om zo slachtoffers van huiselijk geweld, gedwongen huwelijk, genitale verminking of andere misdrijven beter te kunnen helpen en werden in een groot aantal politiekantoren 'gender desks' opgericht. Uit de bronnen beschikbaar voor het Commissariaat-generaal blijkt eveneens dat een groot aantal vrouwen waaronder eveneens slachtoffers van huiselijk geweld, gedwongen huwelijk en genitale verminking, zich tot de autoriteiten gericht hebben voor assistentie en door hen verder geholpen werden (zie documentatie in het administratieve dossier). Een aantal bronnen bevestigen dat de beschermingsmogelijkheden tegen gender-gerelateerd geweld in Nigeria bestaan en werken maar dat het probleem vaak een kwestie is van verlichting en 'empowerment' van de vrouwen zelf (zie documentatie in het administratieve dossier). U zette echter reeds een eerste stap om tegen de wil van uw oom in te gaan en hulp te zoeken en vervolgens weg te

vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Er is dan ook geen enkele redenen waarom u geen verdere bescherming zou kunnen vragen en krijgen van de Nigeriaanse autoriteiten.

Verder slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat een herlokalisering elders in Nigeria geen optie zou zijn voor u en u elders nog enige verdere vervolging van uw oom zou moeten vrezen. Toen u gevraagd werd of u niet elders in Nigeria in veiligheid zou kunnen wonen met uw dochter, buiten het bereik van uw oom, repliceerde u dat uw oom u zal vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierop werd u door het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u denkt dat uw oom u zoekt sinds u bij hem wegluchtte en waarom u denkt dat hij u overal zal kunnen terugvinden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U antwoordde ontwijkend dat u geen plaats hebt om te wonen, dat u geen familie hebt, dat u niemand anders kent, dat u uw hele leven bij hen gewoond hebt en dat u voor zijn vrouw werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op de vraag of u niet denkt zelfstandig te kunnen leven in Nigeria, daar werk te kunnen zoeken en zo met uw dochter een nieuw leven te kunnen opbouwen, zei u slechts dat u blijft vrezen voor uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U bracht verder geen enkel ander element aan dat erop zou kunnen wijzen dat deze vrees voor uw oom gerechtvaardigd is en dat hij u inderdaad nog zocht nadat u zijn huis ontvluchtte. Bovendien mag in het licht van de beschikbare objectieve informatie – met name dat er een groot aantal ngo's bestaat in Nigeria en Lagos die vrouwen die willen ontsnappen aan huiselijk geweld, gedwongen huwelijk of genitale verminking ondersteuning en opvang bieden en hen soms zelfs helpen om elders een nieuw leven op te bouwen - en gezien het feit dat u een niet-ongeschoolde volwassen vrouw bent die duidelijk een zekere mate van assertiviteit bezit (u verzette zich immers op uw zeventiende al tegen een huwelijk met (A.H.)) en die in het verleden reeds werkte, **redelijkerwijs wel aangenomen worden dat een hervestiging elders in Nigeria, of zelfs elders in Lagos (een miljoenenstad) zeker tot uw opties behoorde** om aan de toorn van uw oom te ontsnappen, des te meer daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u zowel de steun van uw tante als die van haar vriendin (M.) had (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Ook **voor wat uw vrees aangaande uw dochter betreft**, met name dat uw oom haar zoals de traditie dicteert zou laten besnijden (zie gehoorverslag CGVS, p.8) dient opgemerkt te worden dat u en uw dochter zich op voorvernoemde beschermingsmogelijkheden en een eventuele terugkeer naar elders, niet in het huis of de omgeving van uw oom, kunnen beroepen om aan deze mogelijke vervolging te kunnen ontkomen.

U legde op het Commissariaat-generaal uw '**certificate of identification/origin**' (met nummer 002064), een medisch attest met betrekking tot uzelf (opgemaakt door Dr. (R.), dd. 27 april 2011) en een medisch attest met betrekking tot uw dochter (opgemaakt door Dr. (M.), dd. 15 juli 2011) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Noch uw identiteit noch het feit dat u genitale verminking onderging en uw dochter niet worden immers in twijfel getrokken.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster beroept zich eveneens op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal de door haar aangehaalde gebeurtenissen niet in twijfel trekt doch deze zelfs beaamt door te stellen dat de omschreven situatie inderdaad realistisch is.

Wat betreft de mogelijkheid beroep te doen op de bescherming of hulp van de autoriteiten van haar land van herkomst merkt verzoekster op dat het rapport van de UK Border Agency van oktober 2008 waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, verouderd is. Zij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van april 2011, het Ambtsbericht Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en het UK Home Office 'Country of Origin Report' van juli 2010 waarin wordt tegengesproken dat de politie in staat is vrouwen te beschermen tegen huishoudelijk geweld. Deze bronnen bevestigen hetgeen zij verklaard heeft tijdens het gehoor, namelijk dat wanneer een vrouw toch aangifte doet van huishoudelijk geweld of verkrachting binnen het huwelijk, de kans groot is dat de politie de zaak afdoet

als '*domestic affair*' en de zaak laat oplossen in familiekring. Zij stelt dat hierin eveneens wordt vermeld dat de politie zelden optreedt wanneer vrouwen aangifte doen van huiselijk geweld en dat zelden een veroordeling volgt wanneer er een proces wordt aangespannen. Verzoekster betoogt dat de achterliggende redenen in culturele tradities liggen die onder meer stellen dat de vrouw ondergeschikt is aan de man. Uit de recente bronnen blijkt dat zij aldus in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van haar staat.

Inzake het intern vluchtalternatief benadrukt verzoekster dat zij een alleenstaande moeder is zodat zij objectief gezien in een zwakke positie staat. Zij betwist dat er voor haar een intern vluchtalternatief in Nigeria bestaat en stelt dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie in die zin kan geïnterpreteerd worden dat het moeilijk is om als alleenstaande vrouw met kind te vluchten van familie en regio. Aldus werd geen grondig onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief. Uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie blijkt dat een vestigingsalternatief niet voor de hand ligt als de betrokkene geen familie of vrienden heeft. Een vestigingsalternatief als vrouw, zeker als alleenstaande moeder, is niet realistisch, wat wordt bevestigd door verschillende organisaties. Verzoekster merkt, onder verwijzing naar de door haar aangebrachte rapporten, op dat de NGO's en opvangstructuren waarover de commissaris-generaal het heeft, zich focussen op verzoening en steeds de familiebanden zullen trachten aan te halen. Zij voert aan dat vrouwen bovendien slechts tijdelijk opgevangen kunnen worden in een shelter en meestal na een aantal weken naar huis moeten waar de kans bestaat dat ze opnieuw slachtoffer zullen worden van geweld.

Verzoekster benadrukt dat haar vrees betreffende de eventuele gedwongen besnijdenis van haar dochter realistisch is. Zij baseert zich op waargebeurde feiten, namelijk het feit dat zijzelf slachtoffer is geweest van een gedwongen besnijdenis, hetgeen blijkt uit het neergelegde medische attest van Dr. R. Volgens verzoekster kan men bovendien niet ontkennen dat een dochter van een besneden vrouw, afkomstig uit een regio waar tot 60 procent van de vrouwen besneden worden, een gegronde vrees heeft om zelf te worden besneden. Zij merkt op dat het Noordelijk deel van Nigeria islamitisch is en dat in meerdere staten de Sharia wordt toegepast. Aangezien zij niet islamitisch is en een ongehuwde alleenstaande moeder is, is het uitgesloten zich in dit deel van het land te vestigen. In het Zuidelijk gebied wordt besnijdenis het meest toegepast zodat zij niet inziet waar zij terecht zou kunnen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut aan dat haar asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Zij vreest bij terugkeer naar haar land het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tevens acht verzoekster het redelijkheidsbeginsel geschonden. Gelet op haar argumenten tijdens het gehoor kon de commissaris-generaal niet in redelijkheid komen tot de genomen beslissing. De gegevens in het dossier zijn onverenigbaar met het genomen besluit.

2.2.1. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoekster baseert de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in wezen op twee elementen, met name de vrees om gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan A. enerzijds en de vrees dat haar dochtertje gedwongen zal worden besneden anderzijds.

Wat betreft verzoeksters aangevoerde vrees gedwongen te zullen worden uitgehuwelijkt aan A. dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster omtrent deze persoon vage verklaringen aflegde. Zo kon zij niet aangeven van waar haar oom deze persoon kende. Voorts wist zij niet hoeveel vrouwen A. reeds had, en kwam zij in dit kader niet verder dan te stellen dat hij in zijn huis al vier vrouwen had en dat zij niet wist of hij er elders nog had. De namen van de vier vrouwen die in zijn huis waren kon zij evenmin geven. Verder gaf zij enerzijds aan dat A. veel kinderen had doch kon zij anderzijds niet preciseren hoeveel kinderen hij had. De leeftijd van A. kon zij evenmin geven, benevens dat deze ouder was dan haar (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoekster meer informatie zou kunnen verstrekken omtrent de persoon met wie zij gedwongen zou hebben dienen te huwen, te meer daar deze tevens de vader is van haar eerste dochter.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vrees gedwongen te zullen worden uitgehuwelijkt aan A. in het geheel niet overtuigen. Blijkens haar verklaringen zou zij immers reeds in 1992 door haar oom naar A. zijn gestuurd. Zij zou echter hebben geweigerd met hem te huwen, waarna zij door A. werd verkracht en van zijn dochter beviel op 23 juni 1993. Verzoekster was op dat ogenblik zeventien jaar. Haar oom zou haar sedertdien verbaal hebben bedreigd, geslagen en met de dood bedreigd. Verzoekster ging naar de politie doch dit leverde niets op en haar dochter werd haar na ongeveer zes maanden afgenomen door A. (administratief dossier, stuk 4, p.3-5). Dient te worden opgemerkt dat het manifest onaannemelijk is dat verzoekster, indien haar oom en A. daadwerkelijk vastbesloten waren om haar gedwongen te laten huwen, vervolgens geen noemenswaardige problemen ondervond tot maart 2010. Gevraagd wat er gebeurde tussen 1993 en maart 2010, maakte zij slechts melding van het feit dat haar oom telkens zei dat zij met A. moest huwen en haar niet goed behandelde (*ibid.*, p.5). Dat haar oom en A. enerzijds verzoekster wilden dwingen te huwen met A. doch hiertoe anderzijds gedurende zeventien jaren niet de minste concrete poging zouden hebben ondernomen en verzoekster, die ten tijde van de feiten zeventien jaar was, gedurende al deze jaren en tot zij ongeveer vierendertig jaar was, ongemoeid zouden laten is niet plausibel. Daarenboven blijkt uit hun lakse houding terzake dat hoe dan ook geenszins kan worden aangenomen dat verzoekster jegens hen een gegronde vrees zou dienen te koesteren.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoekster, nadat zij in maart 2010 samen met haar tante naar Europa reisde waarbij zij in België zou zijn geweest, na ongeveer twee weken alhier te hebben verbleven gewoon terugkeerde naar haar oom in Nigeria. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij, indien zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde en nood had aan internationale bescherming, bij haar aankomst of tijdens haar verblijf in Europa in maart 2010 asiel zou hebben aangevraagd. Dat zij naliel dit te doen, en bovendien terugkeerde naar haar oom in Nigeria, nochtans de beweerde actor van haar vervolging, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor een door haar oom opgelegd gedwongen huwelijk met A. (administratief dossier, stuk 4, p.3; stuk 13, vragenlijst, p.2; verklaring, nr.17).

Verzoekster verliet, nadat haar oom haar na haar terugkeer opnieuw zou hebben te kennen gegeven dat zij diende te huwen met A. wanneer deze te weten kwam dat zij een tweede maal zwanger was, ten tweede male het land en kwam in België aan op 1 mei 2010 (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.2; verklaring, nr.35). Zij liet vervolgens echter wederom na om bij aankomst in België of kort daarna een asielaanvraag in te dienen doch talmde tot zij uiteindelijk asiel aanvraag op 19 oktober 2010 (administratief dossier, stuk 15). Dat verzoekster na aankomst in België gedurende meer dan vijf maanden wachtte alvorens onderhavige asielaanvraag in te dienen doet manifest verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging. Redelijkerwijze mag immers worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna om asiel zou verzoeken.

Daarenboven brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij omtrent haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid en des te meer klemmt daar zij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon zij niet preciseren waar zij een tussenlanding zou hebben gemaakt (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.35), noch met welke documenten of onder welke naam zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 4, p.4).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat noch enige geloofwaardigheid, noch enige ernst kan worden toegekend aan verzoeksters beweerde vrees bij een terugkeer naar Nigeria gedwongen te zullen worden uitgehuwelijkt.

Wat betreft de aangehaalde vrees voor een gedwongen besnijdenis van haar in november 2010 in België geboren dochtertje, dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen terzake op manifeste wijze wordt ondermijnd doordat zij hierover met geen woord repte in de op 31 januari 2011 ingevulde vragenlijst die zij indiende bij het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 13: vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element als de vrees dat haar dochtertje bij een terugkeer naar Nigeria zou worden besneden in deze vragenlijst zou vermelden. Er werd haar in de vragenlijst immers duidelijk gemaakt dat van haar werd verwacht dat zij nauwkeurig maar in het kort weergaf waarom zij bij een terugkeer problemen vreesde.

Tevens kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk vreesde dat haar dochter tegen haar wil in zou worden besneden, zich hierover toch enigszins zou hebben geïnformeerd. Desalniettemin bleek zij niet op de hoogte van de wettelijke regeling inzake vrouwenbesnijdenis in de regio's waar zij verbleef. Zij verklaarde immers ten onrechte dat dit toegestaan is in haar geboortestreek, de Edo State (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie) en wist niet wat de wet hierover zegt in Lagos, alwaar zij woonde (administratief dossier, stuk 4, p.7-8).

Verder wordt verzoeksters vrees voor een gedwongen besnijdenis van haar dochtertje niet onderbouwd aan de hand van concrete elementen. Zij verwijst in deze slechts naar algemene informatie omtrent de praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Nigeria en gaf aan te denken dat haar oom en de traditie haar dochter zullen willen besnijden, doch zij haalde doorheen haar verklaringen onvoldoende concrete gegevens of feiten aan waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk zou dreigen te worden gedwongen om haar dochtertje tegen haar wil in te laten besnijden. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat haar oom, nadat deze vernam dat zij zwanger was nadat zij terugkeerde naar Nigeria in maart 2010, ooit te kennen zou hebben gegeven dat haar dochtertje diende te worden besneden. Deze gaf immers slechts te kennen dat zij naar A. moest gaan zodat deze verantwoordelijk zou zijn voor het kind (administratief dossier, stuk 4, p.5). Tevens wist verzoekster niet of haar andere dochter, die reeds sedert 1993 bij A. vertoeft, al dan niet is besneden (*ibid.*, p.7).

Zelfs indien verzoekster dreigt te worden geconfronteerd met een gedwongen besnijdenis van haar dochtertje, *quod non*, dan nog dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen met recht stelt dat verzoekster, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, niet aannemelijk heeft gemaakt dat of waarom zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen om aan haar problemen te ontkomen. Zij bracht geen objectieve of concrete elementen aan waaruit blijkt dat haar oom haar overal zou kunnen vinden of haar nog zocht. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij tot het vijfde jaar middelbaar naar school ging, dat zij een zekere mate van assertiviteit bezit, dat zij in het verleden reeds werkte in Nigeria en dat zij de steun geniet van haar tante en M., de vriendin van haar tante, die haar ook al hielpen naar Europa te reizen (administratief dossier, stuk 4, p.2-5). Gelet op de informatie in het dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd waaruit bovendien blijkt dat genitale verminking in verscheidene staten – ook in het Zuiden van Nigeria – is verboden bij wet en dat in Nigeria een groot aantal ngo's actief zijn die vrouwen die willen ontsnappen aan genitale verminking ondersteunen, opvang bieden en hen soms zelfs helpen om elders een nieuw leven te beginnen (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 17: landeninformatie), kan redelijkerwijze worden besloten dat in hoofde van verzoekster de mogelijkheid bestaat om zich elders in Nigeria te vestigen teneinde aan haar voorgehouden problemen te ontkomen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij, die gekant is tegen de besnijdenis, bij een terugkeer naar Nigeria gedwongen zal worden haar dochtertje te laten besnijden.

De door verzoekster neergelegde documenten bevatten geen gegevens die vermogen een ander licht te werpen op de hoger gedane vaststellingen (administratief dossier, stuk 16: documenten).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging

koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS